

J. L. Runebergin

Vänrikki Stoolin tarinat.

Runoilijan luvan saanut

Suomennoos.

Ensimmäinen Osa.

2

Toinen vihko.

Helsingissä,

J. Krohn'in kustannuksella.

Dr. J. B. ...

... ..

... ..

...

...

...

...

...

J. L. Runebergin

Wänrikki Stoolin tarinat.

Kuukausen tarinat

Otto Hicanti 4

Sanderi 8

Ne kalli raskaana 12

Surssi nalle 16

Suinen 20

Suiningas 24

Sotamarski 28

Döbeln Suattisaba 32

Ensimmäinen Osa.

Toinen wisko.

Helsingissä,

Theodor Sederholmin kirjapainossa,

1867.

H. E. Kunzebergin

Wäinikki Etoolin Erittäin

Ennen

Ennen

Ennen

Ennen

Ennen

Ennen

Sijällyks=luettelo:

	Sivu.
Kuolewa Soturi	1.
Otto Fieandt	4.
Sandels	9.
Ne kaffi rakuunaa	15.
Hurtti ukko	18.
Kulnew	23.
Kuningas	29.
Sotamarski	32.
Döbeln Juuttaahalla	35.

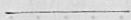
Siinä on...

1
4
9
15
18
22
29
32
38

...
...
...
...
...
...
...
...
...

Dikoištawa:

Sivu 11 rivi 6 alh. seisoo: ette, lue: että.

Kuolewa Soturi.

Vemulla oli werinen
30 päivä päättynyt,
Ja kaatuneitten viimeinen
Valitus wihtynyt;
Maa, meri, kaikki pimeni,
Jö niinkuin kuollut waikeni.

Ja rannall' aallon synteään,
Mi näki päivän sen,
Soturi wanha nähdähän
Suursaaren aikuinen;
Käs tuki päätä, kelmennyt
Ol' poski, weri ehtynyt.

Ei ukon sanaa viimeistä
Omainen kuulla saa;
Maa, johon wuotaa werensä,
Ei ole synnyinmaa.
Kotinja Wolgan rannall' on,
Täsp' on hän wieras suomaton.

Hän sammuvan luo katshehen
Wälistä ylöspäin.

Hiekalla saman tanteren,
 Kans' ufon wierekkäin,
 On nuorukainen kylmennyt;
 Sitäpä ukko katsoo nyt.

Kun sota riehui, luodit lens,
 Ja weri kuohuili,
 Wihalla wastakkain he riens
 Ja miekkaa mitteli,
 Nyt sotaan nuoren miel' ei tee,
 Ja wanhus rauhas' istuilee.

Yhäti kuluu hetket yön —
 Mist' airon loiske tuo? —
 Kun tanterelle werityön —
 Kuu waloansa luo,
 Wesillä nähdään wenonen,
 Ja maalle soutaa neitonen.

Hän niinkuin haamu rauhaton
 Käy Tuonen jälkiä,
 Ruumiita katsoo, waiti on,
 Ja filmät wesissä.
 Sit' ukko ihmeiin katselee,
 Kuin tyttö hiljaa käyskelee.

Mut lähetessä neitosen,
 Yhäti lempeemmin
 Hympyili filmäns suruinen,
 Ja miettiväisemmin.
 Sydämmens arwannut jo lie,
 Mihinikä tytön käwi tie.

Hän wartoi; tyttö läheni,
 Kuin sanan saanut ois,
 Niin suoraan, tyhnest', ääneti,
 Kuin henki häntä tois,
 Hän tuli. Paistehella kuun
 Silmänsä sattui kaiwattuun.

Hän näki, nimen huudahti,
 Ei sanaa vastaan soi;
 Hän syliin hälle suikahti,
 Ei halata se woi;
 Puhkaistu rint' on riutunut,
 Kaikk' ääneti ja kuihtunut.

Silmistä silloin soturin
 Oks tyhnel wierähti,
 Hän sanan lausui yhden, min
 Yön tuuli korjasi,
 Hän nousi, astui askelen,
 Ja kuoli neidon etehen.

Tulkitsematon sana se
 Ja katse suruinen,
 Sanoppa, minkä wirrkoi ne,
 Ja poski wetinen?
 Ja neidon luoksi päästyään,
 Kun kuoli hän, min mieltikään?

Tunnonko rauhan tähden sen
 Sanansa nimesi?
 Wai sowitzusta toiwoen
 Viel' anoi anteeksi?

Wai itki että lapset maan
 Waan kiusaawat ja kiusataan?

Wiholliskalpa kantaen
 Hän meit' on lähennyt,
 Waan, weikko, anteeks antaen
 Käteensä tartu nyt!

Elo kosto tarfoittaa,
 Mut hauta kaikki sowitzaa.

Otto Fieandt.

Ristiinasta oli mies,
 Otto Fieandt, hänpä ties
 Antaa muille kästhyänsä,
 Kun ol' wanhin weljistänsä.

Sodas' oli, tosiaan,
 Ewerstluutnanttina waan;
 Armeijaan ois saanut tulla,
 Jos ois woinut muita kuulla.

Waan hän kulki polkuann,
 Teki päänsä jälkeen waan,
 Ketään totella ei tainnut,
 Siis ol' erijoukon saanut.

Kas, mink' oli muotoinen:
 Päällä harmaa taffinen,

Tehdy kotikankahista,
 Willat kotilampahista.

Päässään isän hattua
 Piti nukkawierua,
 Peru Lappehelta saatu,
 Missä ukkowaari kaatu.

Talwell' oli laajasja
 Lammasnahka=turkissa,
 Talonpoikais=lapiffaisja
 Soukon eessä ratsastaisja.

Ei ois urhon näköinen
 Kansan nähä nykyisen;
 Mita toinen, toinen tunto,
 Sywemmällä piili kunto.

Miekkä oli suotta waan,
 Tokko sodass' ampuikaan
 Yhtäkään hän laukausta,
 Siit' ei ole fertomusta.

Kuudit, raudat, lyijyt, ne
 Huoleks jäiwät miehille,
 Ne, ne lauloi, hänpä soitti,
 Kuoska kädess' ukko woitti.

Sitä heilutti hän waan
 Gestä maan ja kuminkaan,
 Niinkuin tammi wanckumatta,
 Leikistänjä uupumatta.

Tapella hän kylä tais,
 Huoli wiis ken woiton sais,
 Sodan waan pyhs saada woimaan,
 Siihen ruoska walmis soimaan.

Kiireesen ei Suomen mies
 Ole luotu, sen hän ties,
 Siis hän pyysi tulistuttaa
 Kulkua, ei rohkeutta.

Piippu piti olla waan,
 Muuten hyw' ei ollutkaan,
 Kun waan sawun sai, ykskaiffi
 Waikka jekkähänjä saiki.

Keskelläkin pauhinaa
 Otta uutta tupakkaa,
 Lähin mies sai wiivähdellä,
 Tulta hälle wiritellä.

Joukossaan kun sitte hän
 Hiesjänsä, werisjään,
 Siwaltaen ruoskallansa,
 Smeskellen piippuansa,

Miehensä sai rinnukseen,
 Bajunetit kohdalleen,
 Ryntäs joukkoon taajimpahan,
 Oli niinkuin kotonahan.

Tais kuin tulffi Suomea,
 Huusi niinkuin niitulla,

Milloin kiitti, laitti milloin,
 Töllistää ei saatu silloin.

Hyw' ei silloin, sanotaan,
 Bihollisten ollutkaan,
 Silloin oli hitonlainen,
 Muulloin talonpoikamainen.

Niin hän viimein joukkoneen,
 Piipunensa, takkineen,
 Tapeltua raimosasti,
 Pääsi Karstulahan 'asti.

Toivo joukon Suomenmaan
 Miehis' oli näisjä waan,
 Tuhatt' toista tällä kertaa,
 Wlastow hän toi kolme wertaa.

Leikki oiwa alkawi,
 Fieandt piipun täyttäwi,
 Nuoskaa koittaa kantapäähän,
 Sitte lähtee ryntäämähän.

Tiimaa kuusitoista hän
 Kesti, waan sai selkähän,
 Luunsa korjata jo saiki,
 Hitollepa heittää kaikki.

Silloin, niinpä tiedetään,
 Enää ei hän lyönytään,
 Hatun painoi alemmaksi,
 Muuttui muita lauhemmaksi.

Möttöseen näin ratsasti,
 Satulaan waan tuijotti,
 Piti kättä powessansa,
 Muistanut ei piippuansa.

Mitä silloin miettikään,
 Sit' ei tiedä yksikään,
 Neuwotella yksin mahtoi,
 Wäki kulki kuinka tahtoi.

Vintulahteen päästhyään,
 Oskiwon pyhyi hän,
 Tahtoi unta waiwoistansa,
 Maistanut ei ruo'astansa.

Näin hän päätti päiwän tän;
 Namullapa warhain hän,
 Wähän unta saatuaansa,
 Oli toinen luonnoltansa.

Oli niinkuin ennenki,
 Owest' ulos tirkisti,
 Oht' on jyrkkä kaswoiltansa,
 Sulmistaapi kulmiansa.

Maistoi taskumatistaan,
 Torui nuorta weikkoaan,
 Joell' oli puustin suonna,
 Tupakoi jo Perhon luona.

Olkoon kuinka huoliaan,
 Sodas' ase tarwitaan,

Waan ei jukkelsuutta wailla

Sota Fieandtinkaan lailla.

Senpätähden lausuvat

Miehensä, kun fertowat

Waiwoistansa taistellessa,

Pää=armeijaa muistellessa:

„Toisin oisi kähnytkki,

Bos ois saatu kenraali,

Bot ois aikaa arwioinut,

Tappelussa tupakoinut.

Sandels.

Bartalass' aamuruo'allaan

On Sandels, huoleti syö. —

„Sota alkawi Wirrall' uudesta

Heti kello kun yksi syö. —

Teit' olen ma, pastori, käskenyt. —

Syvä olkaa, lohtapa nyh!“

„Tää päivä luonani wiipykää,

Mä pyyhän ja waadin sen;

On teille tuttuna seutu tää,

Ma tietoja tarwitsen. —

Ei pelkoa, werta ei haistetakaan! —

Margootako kaataa saan?“

„Tutschkow on sanoa käskenyh
 Wälirauhan jo päättävän. —
 Wai ruoka ei maistu? No, lientä nyt!
 Ja syöthä lähtähän. —
 Täs' syödä täytywi minä saa, —
 Waderata ottakaa!”

Sana tuotihin taas, sana kiireinen:
 „Wälirauhaa jo rikotaan;
 Brusin palas wartijajoukkonehen,
 Miten filta nyt purjetaan?
 Rakstoista meidän on kello, mut
 Yks Rysjain on soittanut.”

Sandels se istuwi herkkuihen,
 Ei tuost' ole milläänkään.
 „No koitellaanko tä hanhinen?
 Se oiwa on näölkään. —
 Dolgoruki se taasfen nyt kiirehtää,
 Hänen terweikseen lasi tää!”

Sanantuoja wirkkawi: „Kenraali,
 Min wastuun wiedä ma saan?” —
 „Ett' ewerstillä on patteri
 Ja filta on kaita waan.
 Hän tunnin, puolisen kestää saa. —
 No, pastori, wajikka!”

Sanansaattaja läks, kului hetkinen,
 Jo taas joku ratsastaa;
 Hän nuolena kiitäwi lähellen,
 Ylös rappuja harpastaa.

Näkö hällä on nuoren luutnantin,
Mutantt' on se Sandelsin.

Hän salihin onpi jo joutunut,
Hänen silmäns säihkyilee;
„Kenraali, werta on tulwaillut
Ja wieläkin tulwailee.

Miehuutt' on meillä, mut enemp' ois,
Jos teitäki nähdä wois!”

Hajamielin Sandels katsahtaa:
„Oho! kuuma kuin kiufainen!
Teill' ehkä on nälkä, teit' uuvuttaa,
Paras huo'ata hetkinen!

Tano pitää muistaa ja nälkänski;
No, rhyppykö ensiksi.”

Luutnantti taas: „Kow'ou taistelo,
Oli sillan rynnätään,
Etujoukko meidän horjuwi jo,
Miin mont' ei se kestäkään;
Murin kaikki on, sekasorrossaan,
Min käskyn teiltä ma saan.”

„Miin ette te käyhte nyt istumaan,
Ja talrifin tuotatten,
Sen saatua syötte huoleti waan,
Ja syöthä rhyppäätten,
Ja juotua jällehen syöttö, — näin
On käskyni, ystävään!”

Sydän nuoren soturin kuohahti,
 Tult' iski hän katseillaan.
 „Kenraali, jos suun puhun puhtaaksi,
 Niin teit' ylenkatsotaan;
 Joka mies näin miettiwi: „Kenraali
 Bahin meidän on pelkuri!“

Jopa putosi kahweli Sandelsin,
 Hän wait' on, jo naurahtaa.
 „Wai araks sanowat kenraalin,
 Wai niinkö? No, perhanaa! —
 Bijouni, ratsuni tuokaa, hoi, —
 Nyt pastori jäävä woi.“

Oli taistelolon pauhua, paukkinää
 Tuon Wirran ähräällä;
 Sawupilwehen peitthy järwi ja maa,
 Tulet säihkyysi pilwestä,
 Syry ilmois' oli kuin ukkosen,
 Maa wapiysi hurmeinen.

Tuosi' seisoi Suomen joukkonen;
 Se ei waaroja peljännyht,
 Mut kuiskepa käy mies miehellen,
 Salanurina kuuluu nyht:
 „Hän on poissa, hän piilohon taasen käy,
 Kenraalia wielä ei näh!“

Jopa näkywi hän, jo on wallilla,
 Lipun wierehen seisahtuu;
 Waka filmä on, otsakin kirrkaana,
 Zalo kantawi häntä Bijou;

Siell' istuen, kiikari kädesjään,
Koko seutua tarkkaa hän.

Ja kaukaa siellä hän nähdähän, —
Tuhat kaasi se ken hänet kaas, —
Ja tykkien paukkina liihtywän
Soen takaa kuuluwi taas;
Yhä luoteja wiuhkuwi ympäri pään,
Hän ei wilkuta silmääkään.

Fahlander ei wiipynyt enää, waan
Jo riensi päällikön luo:
„Kenraali, teitä jo huomataan,
Teit' tähtäilee tuli tuo!
Ja wäkiin pauhaten huutaapi:
„Alas jo, alas, kenraali!“

Ei Sandels liikkunut paikaltaan,
Hän vastasi waan: „mikä lie
Tuon kansan, onko se peloisjaan?
Jos se horjuu, surma sen wie!
Saa koittaa, walmihit olkaatten,
Niwit joutuwat Ryskien.“

Oli parwinen kauppiasf' seisonut,
Tuhat Rysfää torjuillen;
Se urhoffaast' oli taistellut,
Nyt kääntywi paollen;
Se jo patterillen on ferjinnyt,
Ohi siitäki karkaa nyt.

Mut Sandels vielä ei liikahda,
 Hän istuwi ennallaan;
 Waka filmä on, otsaki kirffaana,
 Hän loistawi ratsullaan;
 Hän mitteli joukkoa Rhyssien,
 Joka ryntäsi wallillen.

Nyt se tulewi jo, liki tulwallee,
 Mut ei kuoloa pelkää hän;
 Tuhat pyssyä hänt' yhä tähtäilee,
 Hän ei siit' ole tietäwinään;
 Hän wartoo, katsoen kelloaan
 Kuin tyn' olis rauha waan.

Jopa hetki se löi, jota wartosi hän,
 Ja hän kääntyi Fahlanderihin:
 „Joko walmis riwejä särkemään
 Wäki on kuin ennenkin?
 Pöyhkeillä Rhyssien annoin. No!
 Alas nytpä ne syöskää jo!”

Näin lausui, siin' oli kylläksi,
 No kajahti ilmoihin:
 Ruusjataa miestä nyt ryntäysi
 Alas Rhyssihin ylpeihin;
 Kiwi riwilt' alas ne wiskattiin,
 Loput salmehen sorrettiin.

Nyt Sandels riens tykö joukkonsa,
 Joka seisowi riemuiten;
 Ja kun walkea juoksawi ratsunsa,
 Weripurpurasf' ylpeillen,

Sa itse hän ihastuffissaan
 Moin kiittäwi urhoitaan,

Sopa kaikki on nurina hälvennyht,
 Kaikk' äreät kuiskehety,
 Ei muuta kuin riemua kaku nyt,
 Sa hartahat kiitokset,
 Tuhat ääntä huutawi waan: „Hurraa
 Kenraalia urhaffaa!“

Ne kaksi rakuunaa.

Stooli toinen oli, toinen
 Tuoti oli nimeltään;
 Kumpikin ol' yhdenmoinen
 Woimalt', iältään.
 Molemmat ol' ylennehet
 Saimaan äärellä,
 Niinkuin weikot riidellehet
 Rodisj' yhdessä.

Rakuunoiksi sitten tehtiin
 Yhtenä he päivänä,
 Restävän he aina nähtiin
 Waarat weljinä,
 Cipä jättänehet vielä
 Wanhaa riitaa pois,
 Kilpailiivat sotatiellä,
 Kumpi uljaamp' ois.

Miehuudesta joukossansa
 Oliwat he mainitut,
 Siinä heit' ei voittawansa
 Kenkään kerskannut.
 Rumpikin he korpraaliksi
 Rohka tehtiin,
 Mutta yhtä riitaisiksi
 Säiwät sittenkin.

Keskenänsä heillä vielä
 Kilpa kesti muinainen,
 Toinen oli sotatiellä
 Toisen wertainen.
 Rummallenkin sama rata
 Kului kunniaan,
 Luoti kun saa kunniaa,
 Stoolkin mainitaan.

Jopa wihdoin wastaisiksi
 Stoolin onni kiekahtaa,
 Luoti hän jää terweheksi,
 Stool se haawan saa.
 Maata sairashuonehessa
 Sai hän kiwuisaan,
 Luoti weikon otellesja,
 Olla jouten waan.

Monta kuuta kurjaa siellä
 Näin kun oli wiettänht,
 Sotahan ol' urhomiellä
 Taas hän rientänht;
 Mut ei ollut joukossansa

Enää etewin:

Luotipa jo rinnassansa

Rantoi mitalin.

Stool hän näkee ystävänsä

Onnen uuden, mainion;

Mitä tuntee mielessänsä,

Siitä waiti on;

Sit' ei sana, silmähyksset

Silloin ilmaisseet. —

Nyt ol' yhdessä ystäwyksset

Päiwän reikeilleet.

Kylliks' oli partioita

Käyty, aik' on kääntä;

Tomu tuiskuu, kasakoita

Ulkaa nähtyä.

Luoti lausui: „käännä tiestä,

Muu ei autakaan;

Beikko, heit' on wiisi miestä,

Meitä kaksi waan“.

Stool hän nauroi katterasti:

„Dikein, jos sa wiioyht nyt,

Wuotais weres, tähän asti

Wielä säästynyt.

Wene, kell' on rinnassansa

Merkki kunnian,

Siik' on hywä lähmään kanssa

Heitä wastahan“.

Heti, miekka kädessähän,
 Kiensi kasakoita päin,
 Ratsanut ei ystävähän,
 Lausuttua näin;
 Ett' on toinen harmisfansa,
 Siit' ei huolikaan,
 Väikö hän wai tuli kanssa,
 Raikk' on yhtä waan.

Seisähtua hän ei aio,
 Eteenpäin on matkansa,
 Aron pojan otta sai jo
 Maistaa miekasta.
 Paraku, pauke kaikuu siellä,
 Kostaaksensa rynnistää
 Rysät muut, mut Stoolin vielä
 Pystösfä on pää.

Waan on onnellakin raja,
 Voitto väistää woittajaa,
 Ratsun kanssa ratsastaja
 Maahan lankeaa.
 Taistelee, waikk' on se turhaa,
 Maassa vielä mies,
 Waikka neljän piikin murhaa
 Uhkaawan hän ties.

Surman suu jo aukeaapi,
 Päijell' on waan tuokio.
 Mistä apua nyt saapi?
 Siin' on Luoti jo,
 Murhaajat hän kohta suistaa

Irta weikostaan;
 Ken nyt kaatunutta muistaa,
 Taas kun taistellaan?

Meljäst' yksi kaatui, Vuoti
 Myöskin sai jo haawansa,
 Wirtana kun weri wuoti,
 Waipui woimansa.
 Woiton toiwoa nyt hällen
 Mistäkään ei näy;
 Pystösäpä Stool on jälleen,
 Taisteluhun käy.

Loppuun leikki leikiteltiin; —
 Taru kertoo vieläkin
 Illall' Vuodin tulleen telttiin
 Sandels fenraalin,
 Rintamerkki fourasjansa:
 „Raha antakaa
 Stoolillenkkin rintahansa,
 Tai mun ottakaa!“

Hurtti ukko.

Muotioll' ei koskaan tarinoita
 Hurtti wanhukselta puuttunut,
 Usein kertoellen taisteloita
 On hän yöhön istunut,
 Sytytellen kärsäpiippuaan,
 Unhottain sen, tulta saatuaan.

Kolmas Rustaa hänest' oli mies:
 „Benään rouvaa vastaan ylpeää
 Urheasti taistella hän tiesi;
 Aika toinen ol' kuin tää;
 Kuningas ei wertaan säästännyt,
 Piilosjapa marskikin on nyt.“

„Jospa herrat waan ois muistanunna,
 Miehen kunnia min waatiwi,
 Kärist' ei ois woitto luikahtunna,
 Petos Rustaan surmasi;
 Pahasti näin kostaa maailma,
 Sääli kuningasta femmoista!“

„Anjalassa puhui lepphiesti
 Kapinoitsijain hän joukollen;
 Korpraal' luoti häntä salaisesti
 Myhäis: „joko laukaijen?“
 „Älä“, wastasi hän tyhneesti,
 „Malta, siis kun aika joutui.“

Näinpä laski iloisella miellä
 Tulen ääress' ukko juttujaan,
 Punaisena poski hohti vielä,
 Harmaa oli tukka waan;
 Nuori hän ol' aikaan Rustawin,
 Tullut nyt ol' Drawaisihin.

Yötä hongikossa synkeässä
 Ennen tappelua wietettiin;
 Harma unta sai, waan Hurtti tässä
 Yksin waipui nukuksiin;

Muulloin aina walppain walwomaan
Ennen muita meni makaamaan.

Setken iltaa oli istuskellut
Hongan juuressa hän lewähtäin,
Bannen piippuansa walitellut
Sodan käyhän nurinpäin;
Sanoi ruwenneensa miettimään,
Kuinka paon saisi päättymään.

Näinpä sanat sattui: „opetettu
Kylläks' on jo meitä tarkaamaan,
Bohjaan päin jo ennen juoksutettu,
Sinne taaskin samotaan;
Bako kurja toiwomme on waan,
Tempo tiesi, mihin loppuukaan“.

„Suomenna, kun mennään taistelohon,
Tapa uusi silloin aljetaan;
Kellä halu on, se paetkohon,
Eipä Hurtti jaksakkaan;
Hämpä häwetä jo alkaa nyht,
Ett' ei aikaa sitten wäsynyt“.

„Neuwon leksi ukko wanhoillansa,
Ujaa näin ei anna itseään;
Paras pyshä on paikallansa,
Taaksepäin kun käsketään;
Ken sen tempun oikein oivaltaa,
Raikki juoksemiset jättää saa“.

Rädet laski ristiin rinnallensa
 Ukko, näin kun oli lausunut,
 Hongan juureen nukkui hiljallensa,
 Josja oli istunut,
 Tuottain oiwaan taitohonja waan,
 Ett'ei pakenisi milloinkaan.

Suomen joukko, taas kun joutui ilta,
 Wiimeis-kerran oli taistellut,
 Woima mennyt Suomen sankarilta,
 Toivo myöskin rauennut;
 Sotajoukko lähti palaamaan,
 Särkynyt kuin aalto rannaltaan.

Misjä kulli, kuului haike'inta
 Tuskaa, huolta, huokausta waan,
 Rauhatonna riehui joka rinta,
 Hurtti oli lewollaan;
 Josja riwit lähti hajallen,
 Siihen wanhus waipui unehen.

Skäänkuin ois muisto muinaisista
 Kadonnut jo hänen mielestään,
 Unta nukkui hän niin rauhallista,
 Kuin ei wiimeis-hölläkään,
 Tuottain oiwaan taitohonja waan,
 Ett'ei pakenisi milloinkaan.

Julnew.

Kun iltaa wiel' on hetkinen,
 Ja huumitusta muisto suo,
 Ma Kulnewista juttelen,
 Vie sulle tuttu tuo.
 Sep' oli oikein kansan mies,
 Hän elää ja hän kuolla ties,
 Mies parhain missä taisteltiin,
 Tai maljaa maisteltiin.

Yöt, päivät yhä taistella,
 Sit' ilonansa piti hän,
 Ja kaatumista kuffana
 Waan sankar-elämän.
 Mi aseheksi puuntuikaan
 Ol' yhtä, kunhan kaatui waan,
 Jos miekka taikka pikari,
 Jos joi tai tappeli.

Hän harras myös ol' lempimään,
 Nopeesti kullan walitsi,
 Sodasta tuskin pääsikään,
 Niin tanssit toimitti.
 Yön sitten armasteltuaan,
 Hän kengän riisui kullaltaan,
 Sen wiinaa tähdellänsä toi
 Ja lähtömaljan joi.

Jos kaswons' oisit nähnyhnnä!
 On kuwa outo laatuaan
 Monella nytkin seinällä,
 Paljasta partaa waan;
 Mut astu liki, näetpä kuin
 Se parran alta hymysuin
 Ja silmin loistaa lempe'in,
 Se Kulnew ompikin.

Mut kylläp' outo waalistui,
 Kun Kulnew päälle tarkasi,
 Ken hiukan hiittä kammoksui,
 Se pelkäs häntäki.
 Viel' enemmän kuin piikillään
 Peloitti hän jo näöllään,
 Miekkansa katsoit mielemmin
 Kuin hiuksiin mustihin.

Näin näytti hän, kun ratsuaan
 Kädesjä miekka kannusti,
 Ja näinpä myöskin, sanotaan,
 Kun jostus lepäili —
 Kun, lyhyt turkki päällähän,
 Talosta toiseen kulki hän,
 Ja missä piti parhaana,
 Wiivähti wieraana.

Mon' äiti kertoo kauhuaan,
 Kun kutsaamatta Kulnew tuo
 Kehdolle astui suorastaan
 Taps'-armahaisen luo,
 Mut lisää: „lasta suuteli

Hän waan ja nauroi lempeesti,
 Kuin kuwansaki seinällä,
 Jos astut lähemmä".

Se warma, että luonnettaan
 Ol' ukko Kulnew herttainen,
 Hän liioin joi, niin moititaan,
 Syy oli sydämen;
 Tään sydämenpä kanssahan
 Hän rauhaan wei ja sotahan:
 Hän suuteli ja surmasi
 Ain' yhtä hartaasti.

Mon' oli Rysjäin päällismies,
 Mi historjassa mainitaan,
 Jost' ennen täälläkin jo ties,
 Kuin sota alkoikaan.
 Ramenski, Bagrations, Barclay,
 Ne oli meille tutut kai;
 Ei tule lasten leikki tuo,
 Sen ties, kun ryhtää nuo.

Waan Kulnewist' ei tiettykään
 Kuin wasta sodan syytthen,
 Hän silloin tuli äkkiään
 Kuin myrsky merillen,
 Kuin pilwest' ukon salama,
 Miin ankarana, outona,
 Ja tunnettiin ens-työnnistä,
 Mit' oli miehiä.

Malla leikist' uupunut
 Ol' Suomen mies kuin Rysfäin,
 Jo luullen: „kai' on loppunut“
 Waiwuimme unihin;
 Mut kulta, hopeita kun waan
 Unissa näimme parhaillaan,
 Niin wahti huusi: „aseihin!“
 Ja näimme Kulnewin.

Tai Rysfäin teiltä kaukana
 Kun kuormain kanssa kuljettiin,
 Ja syöden, juoden parhainta
 Suur' oikein ahmattiin,
 Niin Kulnew kuokkawieraaksi
 Paraasen riemuun joutuwi,
 Tomua pilwi pölähtää,
 Ja piikit wälfähtää.

Jos wankkaan silloin seisottiin
 Ja tehtiin mikä tehtävä,
 Niin parta kylä poltettiin
 Ukolta festissä;
 Mut tuimana jos oltu ei,
 Niin hän se wiinat meiltä wei,
 Ja lupas lainan kuitata
 Don-wirran rannoilla.

Jos oli kesää, talwea,
 Jö, päivä, tuislut, satehet,
 Ain' nähtiin jokapaikassa
 Kulnewin fujehet.
 Ja myös kun rivit armeijain

Järjestyneet ol' vastakkain,
 Niin tunnettiinpa otteistaan
 Tuo poika aromaani.

Waan Suomen koko joukossa
 Cip' ollut miestä yhtäkään,
 Jos ei ois Kulnew-ukkoa
 Pitänyt wäljenään.
 Kun kaswot nuot hän huomasi,
 Niin iloisjansa irwisti
 Tuo karhu Saimaan seutujen
 Kasakka-wäljellen.

Ja kokeמיינן kämmeniin
 Tää myöskin katsoi ilolla,
 Ja kun hän rhyntäs, oli niin
 Kuin maksais waiwoja.
 Sitäpä nähdä kelpasi
 Kuin Suomen mies ja Kulnewi,
 Ne kilwan kamppaeliwat,
 Ne wahwat molemmat.

So aikaa raukes kätensä,
 Hän kaatui miekoin taistellen,
 Mut loistoks' yhä nimensä
 On hänen maallehen.
 Ja missä häntä mainitaan,
 Hän „sankariksi“ sanotaan,
 Oi kallis sana: „sankari!“
 Kun saat sen maaltasi.

Syviä meille haavoja
 Waikk' usein löikin piikillään,
 On rakas meille maineensa
 Kuin meidän oisi hän;
 Ei lippu niin eik' isänmaa
 Voi weljeyttä wahwistaa
 Wälillä sotamiehien,
 Kuin miehuus yhteinen.

Siis Kulnewille hurraamme,
 Et usein mointa löytää voi;
 Jos wuodattikin wertamme,
 Sen sota hälle soi.
 Hän oli meille wihamies,
 No, senpä hänkin meistä ties,
 Jos hän, kuin me, löi riemuten,
 Ken siit' ois wihainen?

Wihattakohon pelkuri,
 Häpeä, pilkka hälle waan;
 Mut eläköhön sankari
 Jos misjä tawataan.
 Kloisen hurraan saakohon
 Ken sodass' uljas ollut on,
 Jos oli meille weikkona
 Tai wihollisena!

Kuningas.

Kuningas Kustaa Adolf,
 Hän nousi salissaan,
 Väenettömyyden katkas
 Ja loihe lausumaan.
 Hänellä kuulijoita
 Ol kolme kaikkiaan,
 Toll marski, freivi Piper,
 Kaarl Lagerbring, ne waan.

Kuningas silloin wirkkoi,
 Totisna lausui näin:
 Suomesja armeijamme
 Käy yhä taaksepäin;
 Toivomme Klingsporista
 On melkein haihtunut,
 Ja Wiapori mennyt,
 Se pylwäs kaatunut.

Me ilmestystä kauan
 Olemme wartoneet,
 Pää=enkeli waan wiipyy,
 Hänt' emme hawainneet.
 Sodanpa lähemmäksi
 Tulewan tiedetään;
 Se meitä, kuningasta,
 Panewi miettimään.

Siis kuninkaallisesti
 Olemme päättäneet,
 Ja wakaa päätöstämme
 Nyt täyttää tahtoneet;
 Tänäänpä tuottanehet
 Olemme puwun sen,
 Min Leijonamme wihi
 Marwalla taistellen.

Kahdennentoista Kaarlen
 Me kintaat otamme,
 Sen miesnä, kuningasna
 Me tehdä tahdomme,
 Tään suuren urhon miekan
 Whöllemme sitoa,
 Kuin hänkin hämmästyttäin
 Maailmaa welttoa.

„Te, Piper, toinen kinnas
 Käteeni auttakaa,
 Ja Lagerbring se toisen
 Samaten panna saa.
 Toll, wanhuus hynnä maine
 Suo teille kunnian
 Whöllemme panna kiinni
 Miekkanja voittoisan.

Kuningas juhlallisna,
 Kuin itse Sumala,
 Kahdennentoista Kaarlen
 Nyt nähtiin puwussa.
 Hän ylpee puhumaanfi

Ol' tällä hetkellä,
 Salissa askeleilla
 Waan astui pitkillä.

Kun astuntansa loppui,
 Uus näky nähtiin:
 Hän kintahat ja miekan
 Jo antoi takaisin,
 Voi toisiin katseen, joka
 Ei ollut leikkiä,
 Ja armostansa alkoi
 Puhua jällensä:

„Nyt Lagerbring saa laittaa
 Sanoman Suomehen,
 Puwussa Leijonamme
 Jo meidän ollehen.
 Toll marski, freiwi Piper,
 Ma kutsun teidätki
 Tekoni juhlallisen
 Vieraitfi miehiksi!”

Tekonsa suuri tokko
 Afiat Suomesja
 Lie saanut muuttumahan,
 Ei tiedä historia;
 Waan hämmästyipä kyllä
 Lähinin maailmans,
 Kaarl Lagerbring, Toll marski
 Ja freiwi Piper kans.

Sotamarski.

Kanssilassa riemu raikkui,
 Veirisi' oli juhlan wietto,
 Woitost' oli Siikajoen
 Tullut Cronstedtille tieto.
 Eri seurueissa juotiin
 Isänmaalle rakkahalle,
 Onnen ensi koitkehelle,
 Saadullen taas funnialle.

Yhdessäpä siellä nähtiin
 Kaksi everstluutnanttia,
 Ukot Christjernin ja Lode,
 Kokeneita sankaria.
 Aminoffin wertaisena
 Loisti heidän rinnallansa,
 Parwi muita nuorempia
 Oli heidän seurassansa.

Wapahasti niitä, näitä
 Tuteltihin juotaessa,
 Kielen lufko auki suotiin
 Seurueessa semmoisessa;
 Päälliköiden heikkoutta
 Ilman waaraa moitittihin,
 Marskin nimi ensin kaikui,
 Nimiä kun mainittihin.

Aflecht, joka retkistänjä
 Kemolahden luona laffas,
 Lauşui: „malja Klingsporille!
 Tawat wanhat pois hän naffas;
 Somapa nyt oisi nähdä,
 Kuin hän pääätä keikuttaapi,
 Suostuansa pitkin maata,
 Seista viimein uskalttaapi“.

Kronstedtinpa ajutanti,
 Luutnant Reiber siihen tiesi:
 „Eipä totta, että Klingspor
 Seisähtunut on kuin miesi;
 Adlercreutz ja Hertzen poisti
 Häpeämme kunnollansa;
 Marski oli, hitto wieköön,
 Niinkuin ennen matkasansa“.

Major Furumark hän lausui:
 „Kuninkahan syh on tässä;
 Miksi hänen armostansa
 Leikkiin pääs tää pata-ässä?“
 Ladan wirrkoi: „jä et kelpaa
 Arvostamaan marskin työtä,
 Sydän sull' on, hällä watsa,
 Sä weit kuolla, hän waan syöddä“.

Ehrnroth sanoi: „muistellaamme
 Misjä loisti aikanaan;
 Makasiinisä ei syty
 Halu harras kunniaan.
 Klingspor teki urhotöitään

Koska tarwittiin waan suita,
 Ihmekö, jos rakastaapi
 Wateja, ei tappeluita."

Tigerstedt, tuo Suomen poika,
 Solle käi kuin Aflechtille,
 Kiristellen hampaitansa
 Harmin lausui kumppalille:
 „Totta on, hän wieras onpi,
 Kaswanut ei laaksoisjamme,
 Hän ei taida meidän kieltä,
 Eikä tunne tapojamme;"

„Mutta maamme on hän nähnyt,
 Nähnyt on sen saaret, luodot,
 Niinkuin mekin waaroiltamme
 Tuhausien järwein muodot.
 Sydämettä, Sumalatta
 On se, jol' ei hartahasti
 Innostuissi puoltamahan
 Tätä maata kuoloon asti!"

Christjernin loi filmät Lodeen:
 „Nuoriapa kuule, weikka,
 Klingspor on taas heillä suussa,
 Sepä onkin wanha seikka.
 Olemme tof' onnelliset,
 Werihinkin kaatuisjamme,
 Sepä toinen onpi onni,
 Ruin on marski raukallamme."

Vanha Lode, jäykkä herra,
 Oli hiljaa istunutta;
 Nyt nous ukko seisaalleensa,
 Kasvoiltansa punastunutta,
 Lasin täyden joi hän pohjaan,
 Wihoiin pöydälle sen laukas,
 Hatun pisti kainaloonsa,
 Harmissahan suunsa aukas:
 „Pois mä joukostanne lähden,
 Pitäkääte riemuanne,
 Alingsporista saapi kuulla
 Moitett' aina seurassanne.
 Sotamarski, sotamarski,
 Muut' ei ole haastamista;
 Häpeä kun urhot lehtaa
 Haastellakaan tuommoisista.“

Döbeln Juuttaalla.

Prowasti lausui: „varman kadotuksen
 Tuo Döbeln uskoton saa kuoltuaan.
 Mä tulen, neuwon, sanat lohdutuksen
 Tuon hälle, hänpä, hetken kuultuaan,
 So nousee wuotehella ryntäillensä:
 „Pois aja pappi!“ huutaa rengillensä,
 „Sa laita, ettei suunsa täällä soi!“
 Näin käykö haastaa kuolemaisillansa?
 Waan itse wastatkoon hän onnestansa,
 Mä tein, mink' ihminen ja pappi woi.“

Näin herkkupöydäsänjä haastelewi
 Browasti herra, jalo loistosjaan,
 Hän lausuu näin ja siihen huokaisewi,
 Ja syö, ja leikkaa vielä paististaan.
 Waan wuoteellaan on Döbeln tuskisjansa,
 Ja tauti hehkuu hänen kaswoillansa,
 Kaskaana nousee rinta lewoton.
 Wäkenjä oli Pohjaan kiirehtänyt,
 Ei wuorekauteen kahteen lewähtänyt,
 Hän itse Soensuuhun tullut on.

Hän tunsi polttawaista tulta suonon,
 Mut polttawampaa vielä mielesjään,
 Ja tuska tuimempi kuin tuska Tuonen
 Selvästi nähtiin hänen silmissjään.
 Hän hetkiä ol' lukemahan tarffa,
 Hän kuulteli ja wartoi, silmä arka
 Useesti kääntyi porstuahan päin.
 Ow' aukeni, ja siitä wakawainen
 Kenraalin luolji astui nuorukainen;
 Ja Döbeln lausui wieraallensa näin:

„Turhuutta paljon, tohtor', uskotahan,
 Mä wapaa-uskoinen jos joku lien;
 Mut lääketaitoon sai mun luottamahan
 Rikottu otsan', ystävään Bjerkén.
 Siis olen noudattanut tahtoanne,
 Kuin lapsi maannut, niellyt rohtojanne
 Ja niitä pöydälläni kärsinyt.
 Te tiedettänne seuraatten, mun nähden,
 Waan päiwiä jos maata saan sentähden,
 Kuin mies sen säännöt rikkoatte nyt!“

„Niin tahton' on, mun tähtyh taudin alta
 Nyt päästä, nousta waikka haudastain.
 Haa, kuulletenko jhskeen Suuttahalta?
 Se päättää onnen Suomen sotijain.
 Siell' estethki tulla joka hetki
 Voi Adlercreutzin palauksen retki,
 Kuin käy sun sitten, wäki urhoinen?
 Ei, tohtor', ystäväni, keino kekki,
 Nyt kuinka pääsen sinne — huomiseksi
 Waikk' kiwun saisin kymmenkertaisen!“

Sen kuuli lääkäri ensin huolellisna,
 Waan silmissä jo loiste huomataan;
 Kätensä laski pöhtään rauhallisna,
 Ja pyyhkäs siitä kaikki kerrassaan.
 „Nyt, kenraali, ei estett' ole näistä.“ —
 Kirffaampi rusko loisti poskipäistä
 Nyt Döbelnin, kun jaloin horjuwin
 Hän nousi: „kiitos, weikko, suuta sitte!
 Te selvemmin kuin muut mun hymärfitte;
 Mies oletten, niin olen itsekini.“

So waiken' ääni tykkein Suuttahalla,
 Sielt' ensi wiljan kuolon halla wei,
 Ja Suomen joukko, aiwan sortumalla,
 Ol' altis kuoloon, mutta voittoon ei;
 Se rynnäkön löi äsken puoleltansa,
 Waan Kosatschkowski jälleen joukkoansa
 So järjesteli, kaikki murtaakseen.
 Äänettömyys nyt oli synkkä, aiwan
 Kuin koska ukkeispilwi, joka taiwaan
 Laelta läkji, uhkaa uudelleen.

Niwimme harwat, jäännös muinaisista,
 Njoista weiton, ken sais kokohon?
 Du miehuutta, on mieltä urhollista,
 Waan järjestäjä itse poissa on.
 Hän, waaroissamme kirkkain toiwon tähti,
 Mies, jonka johdoss' urhot Porin lähti
 Satahan weriseikkiin ihanaan,
 Ei näkis miestensä nyt kaatumista,
 Wakaata kuolemahan astumista,
 Ei hän, mut sattumus heit' ohjais waan.

Ei unhoteta, seisoihan sa siellä,
 Jot' ennenkin weit waaraan joukkoas,
 Sä, josta maamme riemuitsee nyt wielä,
 Waitt' itki onneais, Cef urhofas!
 Tapella taisit kylä urhofasti,
 Kuin ystäwäsi muutkin, kuoloon asti,
 Waan johdattaa tais fairas yksinään.
 Sä seisoi äänettä, mut walmis muuten,
 Grönhagen mietti, kylmä oli Rothen,
 Schantz ärjyi, Konow noitui miehiään.

Wait, kuule! kummulla nyt hurratahan.
 Mies ratsastawan nähdään. Ken se on?
 Se wast' on ääntä! Mistä riemuitahan,
 Kun miehistä käy hurra ponneton?
 Se täyttää wuoret, wainiot ja loukot,
 Se paisuu, kasvaa, nielee sotajoukot,
 Ja wyörykkeenä wierii laaksohon.
 Haa, hän se tänne rientää ratsullansa,
 Mies pienokainen, wanne otsallansa,
 Se jalo, uljas, armas kenraal' on.

Waan hiljaa! kuule kuinka joukollensa,
 Hän äsken hajonneelle huutaa nyt;
 Hän ratsastaa sen luo, ja paikallensa,
 Kiwiinjä joka mies on rientänyt.
 Tiheessä miestä wälkkyi asehissa,
 Ja joukko musta, ryhyswaattehissa,
 Taas järjestyksessään on hirmuinen;
 Ei enää kuolla aio se, ei koittaa
 Taistella waan, se aikoo nyt jo voittaa,
 Uus henki innostuttanut on sen.

Bahwistuneita riwejänsä pitkin
 Nyt rauhallisna Döbeln ratsasti,
 Sokaisen parwen, kaikki soturitkin
 Hän huomasi ja heitä katsasti.
 Sen Suomen mies ja Ruotsin taiksi nähdi,
 Ett' aikoi jotakin hän suurta tehdä,
 Hän miettiwämp' ei ollut milloinkaan;
 Mut lauhemp' oli myöskin entistänsä,
 Ja myhäeli jonkun nähdesjäsä,
 Sylseitä, arpipäitä tuttujaan.

Sull' oli, Rothen, joukossais senmoinen,
 Standaar, korpraali numro seitsemäs;
 Salassa toisesi' saapas-ruoju, toinen
 Ol' aiwan kengättä ja werikäs.
 Luo tultuansa Döbeln seisahdawi,
 Hän tuimin silmin ukkoon katsahdawi,
 Käs otsallaan, hän ensin onpi wait:
 „Olithan,“ lausui wiimein suuttumalla,
 „Sä Rauhajoella ja Lapualla,
 Tämänkö palkan voitostamme sait?“

„Kenraali,“ näinpä lausui vastaan ukko,
 „Täs’ antamanne pysy vielä on,
 Sen piippu wiel’ on eheä, ja luffo
 Työ tulta, siinä kylliks olkohon. —
 Ei waatteistani mua soimattane,
 Kun pufua ei miehels arwattane,
 Semmoinen werho juur’ on muillakin.
 On kengästä tai ei, mit’ onkaan tuosta,
 Wain laittakaatte, ettei täydy juosta,
 Niin jalka seisoo saappahattakin.“

Ja äänetönnä Döbeln hattuanja
 Rohotti kunniaksi wanhuksen.
 Luo Brakelin nyt rientsi ratsullansa;
 Larm rumpalin hän siellä löysi, sen
 Hän tunsi Rустаan sotaretkest’ asti;
 Käs ukolla nyt liikkui kankeasti,
 Hän tuskin wirwelin sai rummusta;
 Hän paraatissa harwoin nähtiin myötä,
 Siell’ aina, missä tehtiin werityötä,
 Näin kenraal’ loihe hälle lausumaan:

„So etkö, weikko, ole kyllästynyt,
 Täällä eikö löydy miestä nuorempaa?
 Täs’ olet kaiten päiwää köyhistynyt,
 Et liikkumaan nyt palikoitas saa!“
 Puhetta kuuli ukko mieliharmin:
 „Ei poikain kanssa kilpailla käy Larmin,
 Ja pärityks on hälle raskas työ;
 Waan kaks on hällä kättä wahwaa, jäykkää.
 Kun huudatten kuin Armfelt: päälle käykää!
 Larm harwaiseen, mut hartahasti työ.“

Hymyili sankar Lapuan, löi kättä
 Uroolle aikuiselle Armseltin.
 Joelle riensi sitte wiipymättä
 Luo wapaajoukon Gyllenbögelin.
 Siell' äsken maalta tuodun nuorukaisen
 Hän näki, ja sen muodon waaleaisen,
 Ja ratsultansa huusi ärjähtäin:
 „Ken olet moukka? onko sulla selko,
 Kuin miehen kuolla käy, wai lienee pelko
 Sun kaswos, kurja, kalwistanut näin?“

Mies nuori astui kenraalinsa luoksi,
 Awasi nutun wanhan, harmajan,
 Bowesta paistoi haawa, josta juoksi
 Werenjä wirtaellen hiekkahan.
 „Tuon äsken sain, kun tappelusja häärin.
 Kenties se wuoti werta ylinmäärin,
 Ja kaswon' ehkä kalwistutti näin.
 Ma olin kaatunut, nyt koittaa soisin,
 Kans' urhoin ehkä wielä käyda woisin,
 Mä toinnuin taasen, teidät nähtyän.“

Nyt Döbelnillä kynnäl kirkas loisti:
 „Siis taisteluhun, wäki werraton!
 Se, minä näin, kaikk' arwelukset poisti,
 Tää Döbelnin, tää witon päivä on!
 Wiljamme, ajutantt', on kypshynnä,
 Mä'iltä, mailta käskekää kaikk' hynnä
 Yht' aikaa niittohon nyt joutumaan.
 Täällä ei, waan tuolla miekkaa saamme koittaa:
 Uroilla näillä woi maailman woittaa,
 En Rysfää warro nyt, käynu päälle waan!“

Ja pittin linjaa kohta riemu raikkuu;
 „Nyt, poi'at, voittoon taikka kuolemaan!
 Standaarin ääni ukkosena kaikkuu,
 Larm miehen lailla lyöpi rumpuaan,
 Ja nuorukainen, haavoitetuin rinnoin,
 Veristä kenttää astuu sankar'-innoin,
 Heit' etupäässä Döbeln voittoon wie!
 Ja ennenkuin loi maahan warjons ilta,
 On karkoitettu Ryssä kankahilta,
 Ja au'aistuna Adlercreutzin tie.

Ja seudust' oliwat jo joukot poissa,
 Miss' ensin kohtasivat toisiaan;
 Kedolla, jos' ol' äsken salamoissa,
 Mies illan suussa seisoi yksin waan.
 Ja köytettyä ratsun wierehensä,
 Hän kaatuneitten keskell' itseksensä
 Nyt seisoi werikentäll' aatteissaan.
 Kun tuuli kaukaa voittohuudot tuopi,
 Wakaasti filmät taiwaasen hän luopi,
 Tää lause kuuluu hänen huuliltaan:

„Työ tehty on, ma pääsin voittajaksi.
 Työ toinen jäi. Mun uskoin mainitaan
 Wapaaksi. Sep' on mulle kunniaaksi,
 Wapaana synnyinkin mä maailmaan.
 Waan kunne kullon aatokseni lähti,
 Sä olit määrä matkansa ja tähti,
 Sä, tahdollais jos' ohjaat elämää!
 Sun puolehes luon filmäni nyt tässä,
 Miss' filmä kuolon waan on näkemässä,
 Sua kiittää saan tässä ilman näkijää.“

„Sä synnyinmaani jälleen annoit mulle,
 Kun yöhön waipei toiwon' uupuen,
 Sä kaitki tiedät, tutki, woinko Sulle
 Mä arwon antaa lahjasta wai en!
 Maasf' orja Herrans edessä saa maata,
 Mä kumarrella, kerjätä en saata
 Toiwossa palkan taikka suosion.
 Moisna tahdon etehesi tulla,
 Wapaalla miellä, päällä nostetulla,
 Se miehen juoraa rukousta on.“

„Sä voittoon soit mun sotajoukot wiedä,
 Mun, joka waiwoistani wapisen;
 Ruumiini fairas ponnistust' ei siedä,
 Mit' oisin saanut yksin toimehen?
 Nyht miehill' äskän suljetuill' on voitto,
 Ja Suomallemme wapauden koitto
 On wiritetty toimestani mun;
 Waan woiton, woiman annoit Sinä yksin,
 Jumala, weikko, millä nimityksin
 Sua maininnenkin, kunnia on Sun.“

Näin lausui mies, ja lähti ratsullansa,
 Kun tehty oli toinenkin jo työ;
 Ja kuolon pellon peitti warjollansa
 Ja kasti kypeneillä kolkko yö.
 Mit' onni sulle, synnyinmaa, lie luotu,
 Moko waike huoli sulle suotu,
 Salattu tulewiin on aikoihin.
 Waan kuinka riemuinnet tai surret silloin,
 Niin kauniimpaa et päivää muista milloin,
 Kuin päivää tätä, päivää Döbelnin.

